N°. 30. A°. 1831.

SURINAAMSCHE COURANT.

DONDERDAG DEN 14den APRIL.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

FRANKRIJK.

Bij de Afgevaardigden zijn weder de discussiën begonnen over het belangrijk voorstel van den heer *Lafitte*, om *het nog overig zijnde gedeelte van het algemeen fonds der schadevergoedingen voor de uitgewekenen* ten behoeve van den staat in de schatkist te doen terug keeren.

De heer *de Clarac* was de eerste redenaar, die het woord over dit voorstel voerde, doch ongelukkiglijk op eene wijze aanving, die groot misnoegen bij de vergadering verwekte en hem al spoedig in zijne rede deed storen.

» Mijne heeren! zeide de spreker, het regt en het geweld betwisten zich de wereld; het regt, hetwelk de maatschappij vormt en handhaaft; het geweld hetwelk de natiën overheert en drukt. Deze krachtvolle en diepzinnige uitdrukkingen, zijn niet van mij, mijne heeren; zij werden van dit spreekgestoelte geuit door een schitterenden spreker, van eene partij die Frankrijk thans overheert en hetzelve zal ; aan drukken." Op deze woorden verhief zich van alle kanten een kreet tegen den redenaar, dien men zelfs uit de kamer wilde drijven, en het was eerst nadat de spreker de onwelvoegelijkheid zijner gezegden had erkend, dat men denzelven het voortzetten van zijne rede veroorloofde.

In meer gematigde bewoordingen trachtte hij alstoen te betoogen, dat de wet bij welke het algemeene fonds der schavergoedingen voor de uitgewekenen in der tijd was daargesteld, allezins billijk was geweest en met algemeene toejuiching der natie was aangenomen; het was de generaal *Foij*, die destijds de door hem spreker aangehaalde bewoordingen had geuit, tot bestrijding der voorgestelde wet, welker noodzakelijkheid en billijkheid des niet te min was erkend geworden. In het thans gedane voorstel zag hij, spreker, niet anders dan eenen maatregel van onderdrukking en geweld, en nimmer zoude hij zijne stem daartoe geven.

Eenige volgende sprekers verklaren zich beurteling voor en tegen het voorstel, omtrent hetwelk de graaf *de Noailles* zich voorbehoudt een amendement voor te stellen. Op deze redenaars volgt de heer *Berrijer*, die verklaart het voorstel te bestrijden, omdat hij hetzelve keurt te wezen, onregtvaardig in deszelfs grondbeginselen, kunnende finantieel beschouwd schadelijk, en staatkundig beschouwd verderfelijk wezen; onbegrijpelijk was het voorgekomen, den minister gelijktijdig te hooren verklaren, dat de bij de wet op de schavergoedingen verkregen titels onschendbaar waren, en tevens dat die titels eene ergerlijke berooving waren van den staat. De commissie was wel is waar zachter in hare uitdrukkingen geweest, had meerderen eerbied voor de grondbeginsels doen blijken, en verklaard geen verkregen, geen stellig regt te willen schenden, maar had tevens het algemeene fonds der schavergoedingen niet als een verkregen regt beschouwd. Hiermede kon hij, spreker, zich echter niet vereenigen, en zelfs de afstand, door de fransche prinsen van hun aandeel uit de schavergoedingen gedaan, kon al dadelijk eene bron van groote zwarigheden worden, alzoo de schuldeischers dier prinsen bleven beweren, dat zij dien afstand van verkregen regten niet hebben vermogen te doen, en alzoo hunne regten op het algemeene fonds willen doen gelden.

De zaak voorts uit het oogpunt van het algemeen belang beschouwende, voegde de spreker hierbij. De eerste vereischte tot behoud van het crediet is de naauwgezette eerbied voor alle verkregen regten. Waagt eene inbreuk op dezelve, en gij stelt het publick fortuin in gevaar. Strooit nu de zaden van ongerustheid onder de bezitters der drie percents door het aantasten van het *algemeene fonds*, en dadelijk zal de vrees bij hen rijzen, van u ook eenmaal op de reeds plaats gehad hebbende liquidatien te zien terug komen; zij zullen zich haasten hunne renten te verkoopen, en het vooruitzigt van andermaal het reeds verkregen regt niet geëerbiedigd te zien, zal de drie percents hand over hand doen dalen. Laat ons op onze hoede zijn, en ons voor dergelijke daden wachten. Zoo de restauratie, ondanks hare gebreken, zooveel voor het welzijn en den voorspoed van Frankrijk heeft verrigt, dat de publicke effecten boven pari mogten gelden, zoo is zulks geweest, doordien zij hare verbindtenissen nakwam, doordien zij de schulden van het gouvernement betaalde, doordien zij zelfs de achterstallen voldeed, waaraan men te voren door bankbreuken te beantwoorden plagt, doordien zij in een woord slavin was harer verbindtenissen. Eindelijk betoogde de spreker, dat men zich niet genoeg kon wachten Frankrijk, zoo als bij de toelichting van het voorstel was geschied, in de onheilspellende klassen van *overwinnaars* en *overwonnenen* te verdeelen.

Bij het verlaten van het spreekgestoelte ontving de redenaar van alle zijden de hartelijkste gelukwenschingen over zijne zoo schoone aanspraak.

Onder de volgende sprekers was het voornamelijk de heer *Barthe*, die de argumenten van den heer *Berrijer* trachtte te wederleggen en getracht heeft te betoogen, dat het *algemeene fonds* nog geen verkregen regt voor de daarbij belanghebbende had daargesteld.

» Dat bij voorbeeld, zeide hij, een gouvernement eenige leening opene, zoo een particulier, krachtens de afgekondigde wet, zijne gelden komt storten, en zich alzoo een verkregen regt verwerft, zoo is er geene opvolgende gebeurtenis die inbreuk op die wet kan doen maken, en de tusschen het gouvernement en den particulier aangegane verbindtenis verbreken kan, alzoo de particulier een verkregen regt zou hebben, en het intrekken daarvan het verbreken van een contract zou wezen. Maar geheel iets anders zal het wezen, zoo niemand nog op die leening heeft ingeschreven, alsdan kan eene opvolgende wet de eerste geheel van aard veranderen. Even zoo is het gelegen met het *algemeene fonds*, hetwelk geregeld moest worden bij eene latere wet, welke alzoo de eerste vermag te wijzigen.

Na dezen spreker zijn de algemeene discussien over het voorstel gesloten geworden.

GROOT-BRITTANNIE.

De brandstichtingen in Engeland gaan steeds voort, en breiden zich hoe langer hoe meer uit. Deze onrustbarende ongeregeldheden hebben onlangs aanleiding gegeven tot eene langdurige raadpleging over den staat des lands. Het ongerijmde gerucht dat er vreemdelingen gebezigd werden in de ongeregeldheden, welke de armen bedreven werd tegengesproken door den hertog van *Wellington* en den graaf *Winchelsea*, die met kennis van zaken ten aanzien der beide meest verontruste graafschappen, Hampshire en Kent, spraken. Lord *Wijnford* maakte bekend, dat hij een voorstel zoude doen, tot een onderzoek naar de oorzaken en uitgestrektheid van de rampen des lands en de geschikste maatregelen tot herstel. Op het voorstel van lord *Salisburij*, en, in overeenstemming, met lord *Greij*, werd er eene commissie benoemd, om de bestaande armen-wetten te herzien. Lord *Brougham* en de hertog van *Wellington* gaven eenige nuttige wenken, voor het kiezen van de meest geschikte menschen voor de gemeente besturen in de graafschappen.

Het Edimburger dagblad *The Scotsman* meldt, dat de rijtuigen van den voormaligen koning *Karel X* in beslag genomen zijn, ter instantie van den graaf van *Pfaffenhoffen*, die in het jaar 1793, bij eene zeer tedere gelegenheid borg gebleven was voor *Lodewijk*

XVIII en hoogstdesselfs broeder, en die van beide koningen de teruggaaf nog niet had kunnen bekomen der gelden, welke hij verpligt was geweest voor hen te betalen, door zijne eigendommen voor eenen zeer lagen prijs te verkoopen. De graaf heeft in Schotland de noodige stappen gedaan, om zijne schuldvordering voldaan te krijgen, en een bode heeft den voormaligen koning gedagvaard voor de zitting der lords van den raad. Een besluit ter beslagneming voor de som van 50,000 ponden sterlings aan den bankier van den voormaligen koning *Karel X* overgeleverd. Men was nieuwsgierig te zien hoe de lords van den raad zich gedragen zullen omtrent eenen koning voor hunne balie geroepen.

Mengelwerk.

OVER DE STAD *MADRID*.

Men heeft te *Madrid* noch draagstoelen, noch huurkoetsen; een vreemdeling kan derhalven, niet bij deze of geene gelegenheid de stad doorrijden, zoo als vreemdelingen te *Londen* en *Parijs* doen; die geen eigen koets houdt, moet of wandelen, of een' wagen huren, welken men doorgaans voor dertig realen op een' dag kan hebben. Alle rijtuigen worden hier van muilezels getrokken, en de voerlieden zouden alzoo wel postiljons kunnen genoemd worden, omdat zij op de muilezels rijden, in plaats van op den bok te zitten; eene goede gewoonte, naar de gedachten, naardemaal zij, dus doende, het gezicht door het voorglas minder belemmeren.

De gewoonte van muilezels in stede van paarden voor de rijtuigen te gebruiken, is hier algemeen, omdat de paarden het niet lang kunnen uithouden tegen den heeten sonneschijn in den zomer, noch tegen de koude lucht in den winter; die, zoo men verzekert, in deze stad zeer gestreng is, wanneer de heuvels aan den kant van het Escuriaal met sneeuw bedekt zijn; sommige buitenlandsche afgezanten, die zich aan deze gewoonte niet verkoozen te onderwerpen, en paarden voor hunne koetsen wilden rijden, hebben reden gehad om zich van hunne zucht om bijzonder te zijn, te beklagen, naardemaal geen paar paarden het een geheel jaar kunnen uithouden, het zij ze zich bedienden van Spaansche en van Uitlandsche paarden. Niemand staat het vrij met meer dan vier muilezels voor zijn rijtuig door de stad te rijden. De Koning rijdt zes, en somtijds acht paarden; doch hij wordt zelden in de stad gezien; buiten *Madrid* rijden de aanzienlijke lieden met zes muilezels, doch weinigen hebben vrijheid, om er de stads-poorten mede in te rijden. De groote bedienden van de Kroon, en de buitenlandsche Staatsdienaars alleen (zoo men zegt) genieten dit voorregt; maar dan moeten hunne postiljons in een reisgewaad gekleed zijn, en van de poort, welke zij inkomen, regelregt naar huis rijden.

De Koning houdt zijn verblijf op de *Pardo*, gedurende twee maanden in het jaar, alleen om in de nabuurschap te jagen, zijn Paleis aldaar, is noch fraai, noch groot, als men den eigenaar in aanmerking neemt; evenwel groot genoeg, om hem en zijn gansche gezin te huisvesten, die er allen onderscheiden vertrekken hebben, geen van welke rijk versierd is, doch allen zeer net. Bij het groote ligchaam van het paleis zijn andere gebouwen aangetimmerd, in welken de eerste bedienden en de dienaars van staat vertrekken hebben, wanneer het Hof daar is, en stalling genoeg voor acht honderd paarden en duizend muilezels. Het groote Gebouw is gesticht door Keizer KAREL *den Vijfden*, die er zijn vermaak in had, om aldaar zijne bezigheden te ontwijken, en zijne opvolgers hebben er gestadig iets bijgevoegd, met oogmerk, om het hoe langer hoe gemakkelijker te maken. Wanneer de Koning daar is, moet de plaats van menschen krielen, naardemaal verscheiden duizenden bestendig het Hof volgen, en het getal der grooten zeer aanzienlijk is, die zich alle morgens van *Madrid* derwaarts begeeven, om zich aan den Koning en de Koninklijke familie te vertoonen. De gelegenheid van de *Pardo* is zeer Romanesk, hebbende een' langzaam afgaanden heuvel aan de eene zijde, en een uitgestrekt bosch rondom zich. De boomen in het bosch zijn voornamelijk groene eiken, en hunne zoete eikels verschaffen overvloedig voedsel aan de ontelbare dieren, die er zich in onthouden. Wanneer de Koning daar is, staat het grootste gedeelte der Boeren van de naburige Dorpen, op het luiden van hunne kerkklokken, vóór den dag op, en mannen, vrouwen en kinderen loopen door het veld, schreeuwende en in het kreupelbosch slaande, met oogmerk om het wild naar de *Pardo* te jagen, op dat de Koning er de ruimte van moge aantreffen. Zijne Majesteit is een allerverbaasendste witschieter; van zijne naauwkeurigheid in het witschieten worden hier verscheiden voorbeelden verhaald, die onwaarschijnlijk voorkomen, als: het treffen in de vlucht, met een' enkelen kogel, van de kleinste vogelen, en die onder het vliegen het meest flodderen. Dusdanige bijzonderheden verhaalden de Franschen insgelijks van hunnen gewezen Koning, een leger van zulke witschieters zoude spoedig de wereld veroveren.

ROUGE ET NOIR.

BONAPARTE, zegt men, plagt te vragen, of deze of de Officier in staat was, om in *rouge et noir* te winnen? En hij vroeg zulks niet zonder reden. Want dit spel is, in al zijne verbindingen en betrekkingen, niet alleen uiterst moeijelijk en geheimzinnig, maar het vervoert den speler dermate, dat er inderdaad meer dan gewone koelbloedigheid, zelfs bij den ervarensten, toe behoort, om zijne bedaardheid en ferme houding te bewaren. Men gevoelt alzoo, waarom zich BONAPARTE van dit spel als van eenen proefsteen bediende.

SCHEEPS-TIJDING,

BINNENGEKOMEN,

De Engelsche Schoener George Canning, Kapt. T. GREEN, van Demerarij.

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de ERVEN J. BRINK.